

ctos, siue arguat inquietos, diuersa exhibens sicut filios diligit vniuersos. Quum te arguit, mitis est, quum blanditur, simplex est, pe soler faure: sine dolo mulcere: patienter nouit irasci: humiliter indignari. Ipsa inter fructus spiritus pro sui excellentia prima numeratur dicente Apoistolo: fructus spiritus caritas. **Galat. 5.** Que autem alia fructus spiritus debuit tenere primum, nisi caritas: sine qua cetera virtutes non reputantur esse virtutes: Ante enim quam ipsa adiat: nullus fructus gratus est, vbi verò caritas: ibi multus fructus: vt autem multi arboris rami ex vna radice procedunt: sic multe virtutes ex vna radice caritatis. Nec habet aliquid viriditatis ramus boni operis: si non manet in radice caritatis. Ipsius etiam excellentia commendatur, quia gratis operatur. Iulititia enim reddit debitum: timor redimit in commodum: quod imminet. Spes emittit commodum: quod obtinere intendit: purus verò amor de spe vires non sumit. Purus amor mercenarius non est: nec tamen diffidentia damna sentit.

Quod ex sui dignitate præcellat ipsa caritas sancta omnes alias virtutes. C A P. IIII.

Vem admodum in rebus temporalibus ille creditur locupletior, qui plura possidet: sic & in spiritualibus, qui plus caritatis habet: ille ditior comprobatur. Caritas nanque est dulce & salubre vinculum metium: sine qua diues, pauper: & in qua pauper, diues est. Primo ratione sui, quia thesaurus est. Ipsa nanque caritas thesaurus est absconditus in agro cordis: pro quo emendo vniuersa essent vendenda, quanquam quicumque illum cognoscit: etiam si dederit omnem substantiam domus suæ pro ipso: quasi nihil despiciet eam. Necesse quippe est ò homo: vt quo præcesserit dilectionis thesaurus tuus: illic sequatur etiam cogitationis affectus. Ideo veritas ait. Vbi est thesaurus tuus: ibi & cor tuum erit. Vt ergo in cælis thesaurizemus, cœlestia diligamus. Vis nosse: vbi thesaurizas: atende quid amas: vis nosse quid amas: atende quid cogitas. Ita fit vt thesaurum tuum ex tuo amore cognoscas: & amorem tuum ex indicio cogitationis intelligas. Est quoque caritas virtus ditissima ratione habiti, qui est deus. Qui enim caritatem habet: deum habet: sicut ipse caritatis magister dicit. Si quis diligit me: sermonem meum seruabit, & pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus. Nulla nanque maiores sunt diuitia, quam deum possidere, & caritatem habere. Nihil deficiet Deum possidentem. Nam apud ipsum sunt omnes thesauri, & ipse est omnium diuitiarum & bonorum fons indeficiens: largitor liberalissimus: nec improperat, cui tribuit: se libentius quam sua tradens dilectoribus suis. Caritas etiam plus ceteris virtutibus locuples est ratione lucri. Aliena enim bona sua facit, sicut in Psal. legitur. Particeps ego sum omnium timentium te. Plenissima peccatorum nempe obtinetur ablutio: & meritum æque fit participatio: quando totius Ecclesie vna est oratio vna est confessio, & concors extat caritatis affectio. Si enim duorum vel trium sanctorum pio consensu omnia, que poposcerint, dominus præstantia promittit: quid negabitur multorum milium plebi vnam obseruatiam pariter exequenti, & per vnum spiritum concordia-

ter supplicanti, argue in vno caritatis vinculo se pariter copulanti? Commendatur similiter caritatis excellentia ratione modi, qui est facillimus. Qui enim amat: non laborat. Omnis nanque labor non amantibus grauis est. Amor solus est, qui difficultatis nomen erubescit. Nil durum, nil amarum, nil graue, nil lethale cõputat amor verus. Quæ vulnera, quod ferrum, quæ pœna, quæ mors amorem præualeat superare perfectum: Caritas enim impenetrabilis est lorica, respuit gladium, iacula excutit, periculum insultat, mortem irridet, postremo vincit omnia.

Quanta sit utilitas caritas: & quomodo sit, que filios Dei à peccatoribus discernit. C A P. V.

Quid inter Dei dona dignitate & que virtutum vtilius possidetur, quam caritas: Ipsa nanque regni cœlestis signaculum est: sine quo nullus ingreditur. Caritas enim est specialis virtus piorum atque sanctorum: quam cetera virtutes bonis & malis poliunt esse communes. Sola enim est dilectio: que discernit inter filios Dei, & filios diaboli. Signent se omnes signo crucis, intrent in Ecclesias, impleant parietes basilicarum: cantent omnes alleluya: non discernuntur filij Dei, nisi caritate. Qui habet caritatem: nati sunt ex Deo. Magnum iudicium: magna discretio. Quicquid vis habere: hoc solum non habes nihil tibi prodest. Alia si non habetas, hoc habe, implesti legem, possidebisque regna cœlorum. Est etiam hæc virtus beata boni retinaculum, & animi ætærium. Est enim arbor: à qua non excidit nec flos desiderij: nec folium boni verbi, nec fructus boni operis: quum enim ipsius proprium sit nutrire concordiam, seruare compolita: coniungere dissociata, dirigere praua, & ceteras virtutes perfectionis sua munimine solidare: siquis in eius radicem se infert: nec à veritate dehit: nec à fructu inanescit. Dei etiam gratissimum sacrificium est caritas. Nam sicut mors corporis interimitt: sic ab amore rerum temporalium æternæ vitæ caritas occidit, & animam Deo in sacrificium offert. Nam quem perfecte ipsa absorberit, ad terrena foris desideria velut insensibilem reddit: nec sanctus quilibet mori pro domino potuisset in corpore, nisi prius à terrenis desideriis mortuus virtute caritatis fuisset in mente. Ipsa quoque est diaboli iaculum. Antiquus nanque hostis castitatem in nobis: si sine caritate fuerit, non timet: quia ipse carne non premitur, vt luxuria dissoluatur: nec abstinentiam timet, quia cibo non vitur: sed valde in nobis caritatem veram, & amorem humilem: quem nobis vicissim propter deum impendimus, timet: ipsoque iaculo ex luore inuidia vehementer confoditur: quia ipse conficit nos tenere in terra, quod ipse tenere nolens amittit in cælo. Similiter etiam caritas est iusti gubernaculum: per quod iustus in hoc pelago non deuiat: sed ad perfectionis portum adducitur. Nam Dei caritas est gubernaculum salubre: semper possidentem se, dirigens ad perfectionem. Est quadam vernalis pluuia virtutum: sub qua & bona voluntas germinat: & operatio sancta fructificans ad maturitatem perducitur. Hæc patiens in aduersis: tempeccata in prosperis: in humilitate potens: in afflictione lætissima: inimicis beneuola & bonis suis superans malos. Hæc sancta & diuina caritas gignit in anima mititatem & benignitatem: faciens vt non ipsos bene

Laur. Iustin. c 2 habea